

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Гж1 1311/25
29.4.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија Јасминке Бакић, председника већа, Маје Цветић и Виолете Јоксимовић, чланова већа, у парници из радног односа тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Миодраг Стевић, адвокат из Београда, Булевар маршала Толбухина 26, против тужене Републике Србије, Министарство унутрашњих послова, Београд, коју заступа Државно правобранилаштво, Београд, Косовска 31, ради накнаде штете, одлучујући о жалби тужене изјављеној против пресуде Првог основног суда у Београду П1 2338/23 од 23.10.2024. године, у седници већа одржаној дана 29. априла 2025. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба тужене и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Првог основног суда у Београду П1 2338/23 од 23.10.2024. године, у делу става првог изреке којим је обавезана тужена да тужиоцу на име накнаде штете за изосталу зараду у периоду од 1.12.2016. године, до 31.10.2022. године, исплати износ од 3.639.726,41 динар, са законском затезном каматом почев од доспелости сваког појединачног износа до исплате, као и у ставу другом и трећем изреке.

ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ пресуда Првог основног суда у Београду П1 2338/23 од 23.10.2024. године, у преосталом делу става првог изреке тако што **СЕ ОДБИЈА** као неоснован тужбени захтев тужиоца АА који се односи на исплату новчане накнаде за период од 28.1.2017. године, до 29.11.2022. године, у износу од укупно 710.000,00 динара, са законском затезном каматом почев од доспелости сваког појединачног износа до коначне исплате.

ОДБИЈА СЕ захтев тужене за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 2338/23 од 23.10.2024. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиоца и обавезана тужена да тужиоцу на име накнаде штете за изосталу зараду и новчану накнаду од 1.12.2016. године до 31.10.2022. године, исплати укупан износ од 4.349.726,41 динар, са законском затезном каматом почев од доспећа појединачног износа зараде до исплате, и од доспећа појединачног износа новчане накнаде до исплате. Ставом другим изреке, обавезана је тужена да, у корист тужиоца, на нето зараду за период од 1.12.2016. године, закључно са 31.10.2022. године, уплати доприносе за пензијско и инвалидско осигурање и то износ од 1.185.355,81 динар, и то 691.457,57 динара, на рачун Фонда ПИО на терет запосленог и 493.898,24 динара на рачун Фонда ПИО на терет послодавца. Ставом трећим изреке, обавезана је тужна да тужиоцу на име трошкова парничног поступка исплати износ од 259.818,12 динара, са законском затезном каматом од извршности до исплате, у року од 15 дана од дана пријема пресуде.

Против наведене пресуде жалбу је благовремено изјавила тужена, побијајући је у целости из свих законских разлога, са предлогом као у жалби.

Испитујући правилност и законитост ожалбене пресуде, у границама овлашћења прописаних одредбом члана 386 став 3 Закона о парничном поступку (“Службени гласник РС”, бр. 72/11...10/23), Апелациони суд у Београду је оценио да је жалба тужене делимично основана.

У поступку доношења ожалбене пресуде, у потврђујућем делу, нису учињене битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачка 1, 2, 3, 5, 7 и 9 Закона о парничном поступку, на које другостепени суд пази по службеној дужности, нити се жалбом указује на друге битне повреде одредаба парничног поступка које би могле бити од утицаја на правилност и законитост ожалбене пресуде.

Према чињеничном стању утврђеном у првостепеном поступку, тужилац је 2009. године, засновао радни однос у МУП-у РС, и потписао решење о заснивању радног односа код тужене, али примерак истог није примио, и речено му је да постоје безбедносни разлози за то, и да ће процедура заснивања радног односа бити спорведена у складу са законом. Почев од 1.6.2013. године, без доношења одлуке, тужена је тужиоцу обуставила исплату плате, која је до тада исплаћивана запосленима. Тужилац је након 1. јуна 2013. године, и у утуженом периоду од 1.12.2016. године, до 31.10.2022. године, наставио да ради исте послове безбедоносно-информативног карактера. Износи досуђени у делу става првог изреке ожалбене пресуде представљају износе обустављене плате за период од 1.12.2016. године, до 31.10.2022. године, чију висину је првостепени суд утврдио на основу изведеног доказа вештачењем од стране судског вештака економско-финансијске струке, на који парничне странке нису имале примедби.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је, с позивом на правила прописана одредбом члана 104, 105 и 164 Закона о раду, члана 184 Закона о

полицији (“Службени гласник РС”, бр. 6/2016...87/2018), члана 62 Закона о државним службеницима (“Службени гласник РС”, бр. 6/2016...87/2018), члана 154 и 227 ЗОО, оценио да је тужена - послодавац дужна да тужиоцу исплати плату за обављени рад и новчану накнаду у износу од по 10.000,00 динара, месечно, у утуженом периоду. Како из исказа тужиоца саслушаног у својству парничне странке, који је суд прихватио, и писаног доказа - извода са текућег рачуна тужиоца, произлази да тужена није вршила уплату тужиоцу плате и припадајућих доприноса и новчану накнаду у износу од по 10.000,00 динара, месечно, у утуженом периоду, и како тужилац није радио код другог послодавца то је, као основан, усвојио постављени тужбени захтев тужиоца и одлучио као у ставу првом изреке ожалбене пресуде.

Доносећи ожалбену пресуду у потврђујућем делу, првостепени суд је, на правилно утврђено чињенично стање, правилно применио материјално право а за своју одлуку дао разлоге које у свему прихвата и овај суд, те је, користећи се овлашћењем из члана 396 став 2 ЗПП-а, Апелациони суд у Београду оценио да у конкретном случају не постоји потреба за детаљним образлагањем пресуде којом се одбија жалба у том делу.

Неосновани су наводи жалбе тужене којима се указује да је тужилац преклудиран у заштити свог радноправног статуса у смислу одредбе члана 195 Закона о раду, с обзиром да је предмет тужбеног захтева у овој парници накнада штете због неисплаћених зарада и да се на новчана потраживања не примењује институт застарелости из цитираног члана закона.

Потврђена је одлука у погледу споредног давања, затезне камате на досуђене износе главног дуга, јер је донета правилном применом правила из члана 277 Закона о облигационим односима.

Као правилна, потврђена је одлука садржана у ставу другом изреке јер је донета правилном применом члана 2 и 51 Закона о доприносима за обавезно социјално осигурање.

Међутим, одлука првостепеног суда у делу става првог изреке који се односи на исплату новчане накнаде у износу од по 10.000,00 динара, месечно, за период од јануара 2017. године, закључно са новембром 2022. године, не може се прихватити као правилна, јер је првостепени суд погрешно применио одредбе материјалног права.

Одлуком Уставном суда Републике Србије У. бр. 412/2003 од 16.04.2010. године, утврђено је да тачка 1 Закључка Владе Републике Србије 05 бр. 02-4586/03-001 од 13.07.2003. године, у делу који се односи на прихватање тачке 1 – 12 Информације у погледу статуса одређених органа, организације, служби са подручја АП Косово и Метохије која је саставни део овог Закључка није у сагласности са Уставом и законом. Пошто према одредби члана 60 став 1 Закона о Уставном суду, закони и други општи акт за који је одлуком Уставног суда утврђено да нису у сагласности са Уставом и потврђеним међународним уговорима, или законом неће примењивати на односе који су настали пре дана објављивања Одлуке Уставног суда ако до тога дана нису правоснажно решени (став 1), следи да је на тај начин остварен самостални разлог због кога се не може применити назначени Закључак на ову правну ситуацију и да није претходно правно назначен разлог који такође самостално чини неоснованим

потраживање тужиоца за исплату новчане накнаде у износу од 10.000,00 динара, месечно у утуженом периоду. Због наведеног, преиначена је првостепена пресуда у делу става првог изреке који се односи на исплату наведене новчане накнаде и тужбени захтев тужиоца, у том делу, одбијен.

Жалбом тужене се не указује на чињенице којима се доводи у сумњу чињенично стање утврђено у првостепеном поступку, нити истичу околности које би указивале на постојање битне повреде одредаба парничног поступка, те се неосновано жалбом тужене побија правилност ожалбене пресуде из ових укидних разлога.

Код доношења одлуке, цењени су и остали наводи жалбе тужене али их суд није посебно образлагао, јер су исти без утицаја на доношење другачије одлуке суда.

С обзиром на исход спора и успех странака у њему, потврђена је и одлука о трошковима парничног поступка садржана у ставу трећем изреке.

Како је тужена у поступку по жалби успела у сразмерно незнатном делу, због ког дела нису настали посебни трошкови, захтев тужене за накнаду трошкова поступка по жалби је одбијен.

На основу изложеног и применом члана 390, 394 став 1 тачка 4 и 165 став 1 ЗПП-а („Службени гласник РС“ бр. 72/11...10/23), одлучено је као у изреци.

**Председник већа-судија
Јасминка Бакић с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић